

MÁNDY IVÁN

Talált tárgyak osztálya

Ott ültek sorban, sértődötten a félhomályban. Gubbasztottak, szorongtak. Vártak.

- Hogy a fene enné meg az egészet - fakadt ki egy öregasszonytárca. - Jövkök a piacról, felszállok a negyvenhetesre, hát nem kiejt a zsebéből az a mamlasz Nusi? Hiába, nemsokára alulról szagolja az ibolyát. De amilyen smucig, üresen is magával vinne a deszkabálba. - Fogatlanul vihogott.

- Feltéve, hogy visszakerül hozzá - rosszmájuskodott az osztályvezető-helyettesi esernyő. Szárnya törötten lógott, nikkelezett sasfeje elhasználtan lötyögött. Szándékosan felejtették a villamoson, amikor elállt az eső.

A pengével felhasított pirosbőr kisasszony-válltáska finnyásan elhúzódott a lepcsés szájú buksza mellől. Panaszosan szipogott. Nem állhatta az avas bőrbe ivódott főzelékszagot.

- Istenem, hát szakított a vőlegényével Andrea... Lesírt róla, hogy bánata van... Ezt használta ki az a zsebmetsző... Így elbánni egy új retiküllel... Kifosztanak és eldobnak... És még ilyen népséget kell elviselnem... Micsoda mosdatlan beszéd!

- Hallja, maga talán azt hiszi, hogy mindenki parfümöt ereget? Azért, mert maga retikülnek mondja a ridikült?

- Pardon, a kisasszonynak van igaza! - vállalta gálánsan a döntőbíró szerepét az esernyő. - A retikül az retikül, és nem ridikül. A ridikül nevetséges - tette hozzá művelten.

- A parfüm pedig parfüm. - A válltáska bezárkózott nagy, rézgombos csatja mögött.

- Na, amíg maguk nyelvészkednek, én szundítok egyet - mondta ásítva egy fél pár férfikesztyű. Hüvelyk- és mutatóujja között szétnyílt a varrás. Mára már nem hasad tovább. Hacsak... Ha csak nem jár közbe valaki.

Egy gördeszka elvesztette a türelmét. Izgalmában ide-oda görgött a polcon.

- Csak már jönnének! - mondogatta kisiúsan sírós hangon.

- Kik jönnének értünk? Talán a hekusok? - torkolta le borízűen a kajlára nyútt micisapka.

Hallgattak. Tényleg, kik jönnek értük?

- A sintérek? - mondta ki gondolatát egy zöld posztóval bélelt szájkosár.

- Az Ávó, uraim, az Ávó! - őszbajuszos hangja volt a viseltes vadászkalapnak.

Egymás szavába vágva szólalt meg a drapp kamásni, a drótkeretes szemüveg és a kopott kalocsni.

- Mehetünk Ukrajnába sáncot ásni.

- Bevagoníroznak és Nyugat felé visznek. Onnan, uraim, senki nem jön vissza. Ezek a feketeingesek nem tréfálnak.

- Naná, Nyugatra! Visznek ám Szibériába! - A kockás zsebkendő trombitálni kezdte a náthaindulót. Többen allergiásan tüszögni kezdtek.

A filléres regény reménykedően rezgette könnyű szárnyait. Pedig elsárgultak már, körülvágatlan szélei betöredezték, mint az öreg éjjeli lepkéknek, melyekből oly sokat látott az olvasólámpa fénykörében.

- Talán benéz ide Mándy úr, és bevisz a Rádióba. Ott majd azt mondják neki: „Dobja fel ezt, Mándykám! Tele van csontig rágott poénnal.”

- Ugyan kérem. Mándy Iván ilyenkor egy presszóban ül, és a pincérlányok lábát nézegeti.

- Haza akarok menni! - sírta el magát egy gumimaci.

- Hé! Valaki! Nem látják, hogy csöpögök? - kiabálta egy papírba csavart bontott csirke. - Gyűjtőhely ez, vagy vesztőhely?

- Mind itt fogunk megrohadni - dörmögte egy banyaszatyor. Fonnyadt petrezselyem zöldje lógott ki puffadt száján.

- Nem tanácsos már ilyenkor kimerészkedni az utcára - fontoskodott az önmagába hajtogatott klottvásznon könyökvédő. - Ne felejtsek el, hogy egykor ezen a helyen...

Kinyílt az ajtó, felkattintották a villanyt.

- Vidd haza a húst, mielőtt megromlik - hangzott egy bariton.

Friss női hang válaszolt.

- A többit már átnéztem. Kidobhatod mindet a kukába, úgyse jönnek értük. Újak érkeztek, kell a hely.

(Ferdítette: ALFÖLDY JENŐ)